

Nr 228.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående fortsatt befrielse för riksbanken under viss tid från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld; given Stockholms slott den 3 maj 1923.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

K. J. Beskow.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 maj 1923.

Närvarande:

Statsministern TRYGGER, ministern för utrikes ärendena HEDERSTIERNA, statsråden MALM, EKEBERG, BESKOW, MALMROTH, HASSELROT, STRIDSBERG, LÜBECK, CLASON, WOHLIN, PETTERSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Beskow, anför:

Jag anhåller nu att få för Kungl. Maj:t anmäla frågan om fortsatt befrielse för riksbanken från skyldigheten att vid anfordran inlösa sina sedlar med guld efter deras lydelse. I fråga om vad som i detta ämne tidigare förekommit vill jag allenast erinra, att sådan befrielse varit riksbanken medgiven alltsedan den 17 mars 1920, samt att det nu gällande medgivandet lämnats i kungörelse den 23 mars 1923, nr 39, för tiden till och med den 15 maj 1923.

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 185 häft. (Nr 228—229.) 1

*Riksbanks-
fullmäktige.*

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 26 april 1923 hava nu fullmäktige i riksbanken hemställt, bland annat, att Kungl. Maj:t ville i proposition till riksdagen föreslå, att riksbanken även efter den 15 maj 1923 måtte fritagas från skyldigheten att inlösa sina sedlar med guld; och hava fullmäktige anført, att tiden för befrielsen lämpligen torde böra begränsas till utgången av instundande juli månad.

Till stöd för sin ifrågavarande hemställan hava fullmäktige anført följande:

»Tiden för riksbankens fritagelse från skyldigheten att inlösa sina sedlar med guld går till ända den 15 instundande maj.

Fullmäktige äro fortfarande av den meningen, att vårt lands återgång till guldmyntfot bör äga rum, så snart sådant utan allt för stor risk kan ske. Tiden härför är emellertid enligt fullmäktiges uppfattning ännu ej kommen. Sedan fullmäktige i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t den 22 februari detta år senast begärde förlängning av tiden för ifrågavarande fritagelse, har ingenting inträffat, som varit ägnat att förbättra möjligheterna för en återgång till guldmyntfot. Den politiska och ekonomiska situationen i Europa, från vars beroende intet europeiskt land, och allra minst ett litet land som vårt, kan frigöra sig, är alltjämt i högsta grad osäker.

Det har lyckats att sedan oktober 1922 hålla den svenska kronans värde i paritet med guld och dollar. Detta medför i huvudsak samma fördelar för näringslivet, som en återgång till guldmyntfot skulle medföra. Fullmäktige komma att hädanefter som hittills ägna all omsorg åt guldparitetens upprätthållande. Det synes fullmäktige sannolikt, att man under nuvarande fria förhållanden har bättre utsikter att lyckas härmed, än om man vore bunden vid en av Sverige ensamt i Europa återinförd guldmyntfot. Om trots fullmäktiges bemödanden det mot förmodan skulle visa sig, att guldpariteten icke kan upprätthållas, kommer detta att endast bero på orsaker, som, om guldmyntfoten vore återinförd, skulle hava framtingat dess frångående.

Guldmyntfotens återupprättande skulle således i nuvarande läge enligt fullmäktiges förmenande icke medföra de fördelar för näringslivet, som man på vissa håll synes föreställa sig, men väl föranleda olägenheter och risker, vilkas betydelse nu icke låta sig bedömas. Omfattningen av dessa skulle, även om man bortser från möjligheten av ogynnsamma politiska händelser, kunna föranleda, att den nyinförda guldmyntfoten åter måste upphävas. Om så skedde, skulle stora och gagnlösa förluster uppstå och den svenska valutan hava kommit i ett sämre läge, än om den nuvarande ordningen bibehållits till dess att man med mera trygghet kunnat återgå till guldmyntfot.»

Fullmäktige hava tillika uttalat, att om före den 31 juli 1923 sådana förändrade förhållanden skulle hava inträtt, att en återgång till guldmyntfot med trygghet kunde försiggå, fullmäktige icke skulle underlåta att utan tidsutdräkt genomföra denna åtgärd.

Av fullmäktige har åberopats bilagt utdrag av protokoll över

ärendets behandling hos fullmäktige, och torde detta utdrag få såsom bilaga fogas till dagens statsrådsprotokoll.

Fullmäktige i riksgäldskontoret, vilka beretts tillfälle att yttra sig över bankofullmäktiges framställning, hava förklarat sig ej hava något att erinra mot densamma. Riksgäldsfullmäktige.

Då min företrädare i ämbetet den 2 mars 1923 för Kungl. Maj:ts anmälde frågan om befrielse för riksbanken från sedelinlösningsskyldigheten för tiden 1 april—15 maj 1923 (proposition nr 94), framhöll han, att de förhoppningar om en stabilisering av penningvärdet, som knutits till tidigare beslut om suspension av sedelinlösningen, så till vida infriats, som den svenska kronan alltsedan hösten 1922 stått i närheten av eller vid guldpariteten. Jämväl under den tid, som förflutit sedan frågan vid nyssnämnda tillfälle var föremål för Kungl. Maj:ts prövning, har den svenska kronans värde hållits i paritet med guld. Departementschefen.

Emellertid har rätt allmänt krav uppställts på en definitiv återgång till den lagstadgade guldmyntfoten. Detta krav bottnar i en önskan att vinna största möjliga säkerhet och säkerhet på lång sikt för att nu, sedan den lagstadgade pariteten mellan den svenska kronan och guldets återställts, denna paritet bibehållas. Det anses, att upprätthållandet av denna paritet nu är allt för mycket beroende av statsingripanden och särskilt riksbankens åtgöranden, för att man i nyss angivna hänseende skall känna sig fullt säkerställd. Vidare framhålles, att den nuvarande tidpunkten är väl lämpad för återgång till guldmyntfot på den grund, att guldets värde är i fallande, varigenom några praktiska olägenheter för näringslivet icke skulle uppstå av en sådan återgång; om däremot guldmyntfotens återinförande uppsköttes, kunde ånyo en stegring av värdet på guld och dollar, åtföljd av en större eller mindre deflationskris, hinna inträda, och det skulle kunna tänkas, att det bleve betydligt svårare att då företaga den ifrågasatta åtgärden samt att i följd härav den svenska kronan åter kunde komma att för längre tid avvika från guldpariteten.

Värdet av dessa skäl bör enligt min mening icke underskattas. Att man utsätter sig för åtminstone någon risk genom att ej nu återinföra guldmyntfoten skall icke förnekas.

Å andra sidan böra emellertid dessa riskmoment icke överskattas. Det förefaller nämligen, som om desamma förlorat i praktisk betydelse, ju längre tiden fortskridit. På sätt förut angivits har så småningom kronans lagstadgade värde i förhållande till guld återställts och därefter

under rätt lång tid upprätthållits. Det finnes icke anledning att betvivla riksbanksfullmäktiges nu tillkännagivna avsikt att upprätthålla guldpariteten under alla sådana förhållanden, som icke äro av den natur, att de skulle framtvinga ett övergivande av guldmyntfoten, därest densamma vore återinförd. Överhuvud taget har den uppfattningen allmänt trängt igenom, att det är av största vikt för landet att slutligen få den gamla lagstadgade guldmyntfoten återinförd. Åtgärder eller försummelser, varigenom detta slutmål skulle utan ytterst tvingande skäl på allvar riskeras, måste fördenskull anses uteslutna.

Om således de olägenheter och risker, vilka kunna föranledas av ett uppskov med återupptagande av sedlarnas inlösen med guld efter deras lydelse, icke längre te sig lika betydande som på ett tidigare stadium, så återstår att undersöka, huruvida de svårigheter, som kunna uppstå genom guldmyntfotens återinförande, äro av den vikt, att ett ytterligare uppskov av nyssnämnt slag verkligen är av rådande förhållanden påkallat.

Det torde då icke kunna förnekas, att en viss risk kan tänkas uppstå för att guldpariteten genom exceptionella förhållanden temporärt icke skulle kunna upprätthållas. Det enda land, som för närvarande har guldmyntfot, är Förenta Staterna, i följd varav med Sveriges övergång till guldmyntfot den svenska varuprisnivån i huvudsak torde komma att följa den amerikanska varuprisnivåns växlingar. Det är icke helt uteslutet, att varuprisnivån i Förenta Staterna kan komma att visa sådana växlingar, att Sverige icke utan större olägenhet skulle kunna följa dessa. Till starka växlingar i guldets värde kunna möjligen också nuvarande oroliga politiska förhållanden komma att föra. Om det i ett dylikt läge skulle vara betänkligt att nödgas vidtaga en sådan åtgärd som att avvika från guldpariteten, så måste det givetvis framstå som ännu allvarligare att vidtaga en sådan åtgärd efter det att guldmyntfot återinförts. Även om sådana förhållanden, som nu angivits, för närvarande icke synas sannolika, tala således vissa skäl för att med införandet av en lagstadgad guldmyntfot bör anstå, tills säkrare förutsättningar finnas för en stabilitet i guldets värde. I detta avseende måste särskild betydelse tillmätas införande av guldmyntfot och därmed fri guldmarknad i andra länder än Förenta Staterna.

Det torde icke heller få bortses från att vissa banktekniska svårigheter skulle kunna uppstå genom att nu definitivt återgå till guldmyntfoten.

Då jag i enlighet med vad jag nu anfört anser, att målet för vår

valutapolitik — en under alla förhållanden tryggad lagstadgad guldmyntfot — icke äventyras genom att följa riksbanksfullmäktiges av riksgäldsfullmäktige tillstyrkta förslag, anser jag mig kunna lämna det samma min anslutning.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att riksbanken må för tiden från och med den 16 maj till och med den 31 juli 1923 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld efter deras lydelse, med rätt dock för riksbanken att, om förhållandena därtill giva anledning, före utgången av nämnda tid återupptaga inlösningen av bankens sedlar.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall och förordnar, att proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Svante Ericsson.

Bilaga.

Utdrag av protokollet, hållet hos fullmäktige i riksbanken den 26 april 1923.

§ 6. Förste deputeraden anmälde till behandling fråga om fortsatt befrielse för riksbanken efter den 15 maj 1923 från skyldigheten att vid anfordran inlösa sina sedlar med guld efter deras lydelse samt anförde härom följande.

“Målet för svensk valutapolitik har sedan länge varit och är fortfarande den svenska kronans stabilisering vid paritetsvärdet i förhållande till guld samt, sedan stabiliseringen uppnåtts, vinnandet av garanti för att densamma i fortsättningen kommer att upprätthållas.

Den förra delen av detta mål kan sägas vara uppnådd sedan omkring ett halvt års tid. Den senare delen åter kan icke nås på annan väg än genom guldmyntfotens återinförande.

Genom vårt lands återgång till guldmyntfot skulle den svenska kronans paritetsvärde i förhållande till guld fastslås. Därjämte skulle, då guldets värde för närvarande följer dollarns värde, till följd därav att Förenta Staterna är det enda land, där fullständig guldmyntfot råder, värdeförhållandet mellan den svenska kronan och dollarn definitivt stabiliseras, så att detta värdeförhållande kunde fluktueras endast inom de gränser, som bestämmas av de så kallade guldpunkterna.

Efter det att guldmyntfoten återupprättats i vårt land, måste riksbanken å ena sidan vara beredd att tillfredsställa alla anspråk på utländska betalningsmedel *antingen* genom försäljning av dollar eller annan utländsk valuta till ett pris motsvarande högst den övre guldpunkten (omkring 3.77 för dollar) *eller* genom tillhandahållande av guld för export. Å andra sidan måste riksbanken vara beredd *antingen* att köpa varje erbjudet belopp utländsk valuta till pris motsvarande lägst den nedre guldpunkten (omkring 3.69 för dollar) *eller* att till det i riksbanklagen fastställda priset av 2,480 kr. per kilo köpa varje kvantitet guld, som erbjudes riksbanken. Och detta oavsett hur priset på guld och dollar utvecklar sig på världsmarknaden. Den svenska kronans värde skulle på den internationella valutamarknaden komma att automatiskt följa växlingarna i värdet på guld och dollar. Och härvid är att märka, att icke ens guldets värde ännu kan sägas hava stabiliserats. Så länge guldmyntfot endast råder i Förenta Staterna är en stabilisering av guldvärdet icke att emotse. Sannolikt kommer en sådan icke till stånd förrän England återgått till guldmyntfot. Sveriges återgång kan icke väntas medföra något avsevärt tillskott till stabiliseringen av guldets värde.

Om fråga endast vore om reglering av svenska mellanhavanden med utlandet, skulle riksbanken, så god som vårt lands betalningsbalans till utlandet för närvarande är, säkerligen utan minsta svårighet kunna tillfredsställa alla anspråk på utländsk valuta, som kunde komma att ställas på riksbanken. Men genom återgång till guldmyntfot av Sverige ensamt bland Europas länder skulle den svenska valutamarknaden få en vida större internationell betydelse än den någonsin haft. Under det att övriga europeiska valutor skulle fortfarande fluktueras utan något fast samband med guld och dollar, skulle den svenska valutan vara bunden vid guld och dollar. Den svenska valutan skulle bli den enda fasta punkten på den europeiska valutamarknaden. Oaktat en mer eller mindre

fullständig guldmyntfot före kriget rådde i de flesta europeiska länder, var London praktiskt taget den enda fria guldmarknaden. Centralbankerna på kontinenten beaktade nog i allmänhet guldtransaktioner såsom ett dem själva förbehållet privilegium. Uttagningar av guld för export betraktades i regel med oblidla ögon och förhindrades med alla medel, till och med genom hot om represalier. Om Sverige överginge till guldmyntfot, måste riksbanken vara beredd att fullt ut taga konsekvenserna. Hot om represalier skulle bli verkningslöst. Vore Sverige ensamt om guldmyntfoten i Europa, skulle å ena sidan en eventuell guldexport från Amerika i första hand ta vägen till Sverige såsom den enda öppna europeiska guldmarknaden, å andra sidan skulle Sverige, om riksbanken behövde draga till sig guld, kunna med säkerhet påräkna att erhålla sådant endast från Amerika, under det att Sverige, om flera länder i Europa hade guldmyntfot, kunde repliera även på dessa.

På Londons börs handlas för närvarande med guld och noteras dagligen pris på guld. Men guldmarknaden där är fortfarande så omgärdad av restriktiva bestämmelser, att praktiskt taget ingenting återstår av den gamla fria guldmarknaden. Guld kan fritt införas till England men guld som införes måste gå till Bank of England, som för guldets betalar endast 77 sh. 9 d. per uns eller det gamla paripriset, oberoende av vad guld noteras på marknaden i London. För närvarande motsvarar noteringen 81 sh. 3 d. Då dollarkursen och guldnoteringen i stort sett följas åt, betyder detta, (nämnda guldpris tagna såsom exempel) att riksbanken för guld, som Amerika sände till Stockholm, skulle få betala 81 sh. 3 d., men, om riksbanken behövde sälja detta guld i London, skulle riksbanken få blott 77 sh. 9 d. efter avdrag av transportkostnaderna för försändning härifrån till London. Å andra sidan kan riksbanken icke påräkna att i fall av behov kunna draga till sig guld från London, ty guldutförsel från England är fortfarande i varje fall beroende av licens.

Under årtionden före krigets utbrott var guldmarknaden i London fullständigt fri och härpå förlitade man sig över hela världen. Det antages, att guldmarknaden i New York nu är fullständigt fri, och här förutsättes att detta antagande är riktigt. Men kan man verkligen förlita sig härpå? Kan man icke möjligen, om man söker utnyttja den fria guldmarknaden i New York, komma att göra den erfarenheten, att där finnas hakar, som kunna göra friheten ganska illusorisk. London satte en ära uti att hålla fri guldmarknad. Har man någon garanti för att New York besjålas av en dylik ambition? Den frågan kan icke utan vidare besvaras med ja.

I Förenta Staterna har efter hand hopat sig guld till sådan myckenhet, att guld-förrådet där för närvarande belöper sig till nära hälften av världens hela synliga guld-förråd. Förenta Staterna lida av guldöverflöd och därav för näringslivet följande olägenheter. Förr eller senare måste det i landets eget intresse lättas på detta överflöd. Om genom vårt lands övergång till guldmyntfot skapades början till en fri guldmarknad i Europa, får det icke anses uteslutet, snarare torde det vara sannolikt, att Förenta Staterna begagnade det härigenom yppade tillfället att över Sverige bli av med en del av sitt guld. Och härvid är att märka, att en guldkvantitet, som från amerikansk synpunkt är av ringa betydelse, får, när den kommer till Sverige och mätes med svenska mått, en vida större betydelse. Guld som sändes hit från Förenta Staterna kan tänkas använt antingen till placering i svenska banker eller till köp av utländsk valuta på den svenska marknaden. Båda delarna kunde för oss medföra stora olägenheter. Visserligen kan utlandet icke komma i besittning av våra utländska valutor utan att kunna betala med guld eller hava tillgång till svensk valuta. Men i svenska banker

innestå för utländska banker och bankirer omkring 100 miljoner kronor, vartill komma de säkerligen betydande belopp, som innestå för andra utlåningar än banker och bankirer. Trots de stora återköpen till Sverige från utlandet av svenska obligationer finnas i utlandet fortfarande sådana till ett belopp, som kan uppskattas till över en halv milliard kronor, vilka kunna säljas till Sverige och bereda tillgång till svensk valuta.

Huruvida efter vårt lands återgång till guldmyntfot riksbanken kommer att i en för våra intressen skadlig utsträckning utsättas för anspråk på köp av utländska valutor och guld eller att tvingas att mot sin vilja köpa guld, beror av den närmaste tidens allmänna utveckling. Hur denna kommer att gestalta sig, därom veta vi ingenting. Men så mycket veta vi, att genom återgången till guldmyntfot skulle den svenska prisnivån bindas vid den amerikanska. Huruvida detta är för vårt land önskvärt eller ej, undandrager sig varje bedömande. Inträder i Förenta Staterna starka förändringar av prisnivån uppåt eller nedåt, får den svenska prisnivån följa med, varigenom vårt land löper fara antingen att en större eller mindre del av resultatet av det hittills verkställda mödosamma arbetet på prisnivåns nedbringande går förlorat och arbetet senare måste göras om, eller att prisnedgången här påskyndas.

Den närmaste tidens allmänna ekonomiska utveckling är så mycket ovissare, som den för närvarande är i första hand beroende av politiska inflytelser och framför allt annat av Ruhräventyret och vad därav kan följa. Ett annat osäkerhetsmoment ligger i Förenta Staternas överväldigande inflytande på Europas och världens ekonomiska förhållanden. Detta redan till följd av sin omfattning oroande inflytande blir så mycket betänkligare, som Förenta Staterna kunna sägas vara nykomlingar såsom ledare av de internationella finansangelägenheterna. Vetskapen att engelsmännen, världens mest tränade finans- och bankmän, på sin tid hade ledningen i sin hand, ingav en viss trygghetskänsla. Nu göra amerikanarna anspråk på ledningen, och man frågar sig icke utan oro, hur skola de begagna sin övermakt? Hur skola de använda sitt guldöverflöd?

Det har sagts, att om Sverige resolut toge initiativet och ginge över till guldmyntfot, så skulle andra länder följa exemplet. Detta är säkert att överskatta Sveriges betydelse. Ett dylikt steg från vår sida skulle i utlandet betraktas såsom ett intressant och värdefullt experiment, kanske också såsom ett dumdrigt experiment. Man skulle nog med lugn avvakta experimentets utfall. Lyckades det, skulle det naturligtvis förr eller senare vinna efterföljd, men misslyckades det, finge Sverige betala kostnaderna, och tidpunkten för andra länders återgång till guldmyntfoten skulle sannolikt fördröjas samt utsikterna för Sveriges definitiva återgång säkerligen försämrats.

Och vilken fördel skulle vårt land hava av en återgång till guldmyntfoten? Fördelen skulle, säges det, bestå däri, att säkerhet erhöles för att den sedan någon tid tillbaka nådda stabiliseringen av den svenska kronans värde i förhållande till guld och dollar skulle säkerställas. Men härmed förhåller det sig å ena sidan så, att denna stabilisering även utan återgång till guldmyntfot kommer att av riksbanken upprätthållas, så långt möjligt är. Riksbankens förmåga i detta avseende skulle icke ökas genom återgång till guldmyntfot. Å andra sidan skulle en sådan återgång icke innebära någon garanti för stabiliseringens upprätthållande. Stabiliseringen är icke något verk av riksbanken ensam utan det givna resultatet av alla de faktorer, som bestämma vårt lands allmänna ekonomiska läge. Riksbanken har underlättat stabiliseringens inträde samt kan i viss utsträckning bidra till dess bibehållande, men åstadkomma stabiliseringen och upprätthålla den i strid med den allmänna ekonomiska utvecklingen förmår riksbanken icke. Så ovissa och oberäknliga som förhållandena för närvarande äro, blir vårt lands

återgång till guldmyntfoten ensamt bland Europas länder ingenting annat än ett experiment, vars utfall undandrar sig varje tillförlitligt bedömande. Innan vi taga detta viktiga steg, bör den politiska situationen ha klarnat och förhållandena förbättrats så, att vi ha säkerhet för att icke behöva taga steget tillbaka. Sådan säkerhet torde kunna vinnas endast därigenom, att vi taga steget samtidigt med andra länder eller åtminstone i sällskap med England. För närvarande finns ingen utsikt till, att vare sig England eller något annat land skulle vara villigt att jämte Sverige återgå till guldmyntfot.

Sedan fullmäktige senast skrevo till Kungl. Maj:t i detta ärende den 22 sistlidne februari, har intet inträffat av natur att komma fullmäktige att ändra sin då uttalade uppfattning. Den i London vid årsskiftet väntade stegringen av pundkursen till pari under den närmaste tiden (man hade till och med utsatt den sannolika tiden för en sådan stegring till februari månad) har icke allenast uteblivit, utan pundkursen har tvärtom nedgått. Härigenom har Englands återgång till guldmyntfot sannolikt ytterligare undanskjutits.

Även om den allmänna ekonomiska ställningen inom vårt land under senare tid i många avseenden avsevärt förbättrats, ger detta icke anledning till någon allt för optimistisk uppfattning av läget. Ännu ha vi stora svårigheter att övervinna och dessas lösning bör ej försvåras genom att ett nytt osäkerhetsmoment, sådant som guldmyntfotens återinförande av Sverige ensamt, skapas utan något som helst nödtvång och utan att därigenom några verkliga, påtagliga fördelar skulle vinnas.

Försiktigheten bjuder därför, att riksbankens till och med den 15 instundande maj gällande befrielse från skyldigheten att inlösa sina sedlar med guld förlänges. För huru lång tid en fortsatt befrielse bör gälla, är en fråga av underordnad vikt. Efter utgången av den förlängning av befrielsetiden, som kan bli fastställd, ha fullmäktige att ånyo underställa Kungl. Maj:t frågan om en ytterligare förlängning, därest en sådan skulle visa sig oundgängligen nödvändig. Anse fullmäktige, att ett återupptagande av sedelinlösningen utan risk kan ske, innan den fastställda tiden gått till ända, komma fullmäktige säkerligen icke att underlåta att så fort ske kan och utan att avvakta den medgivna befrielsetidens slut återupptaga sedelinlösningen.

I samband härmed ifrågasatte förste deputeraden utverkande av förnyat bemyndigande för Konungen dels att fritaga riksbanken från skyldigheten att till visst pris köpa guld i plants dels att sätta ur tillämpning den en var tillkommande rätten att mot inlämnande av guld till myntverket erhålla guldmynt.

I anslutning till vad förste deputeraden sålunda anfört beslöto fullmäktige att i ärendet till Konungen avlåta skrivelse enligt registraturet. Som ovan.

Ur protokollet

Marcus Öhlin.

